

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Bogoslovsko gojilišče v Mariboru in staroslovenščina.

Predlanjskim poskusili so mariborski bogoslovci po svojem vodji prijaviti prevzvišenemu knezovladiki povse opravičeno željo, naj se poučujejo vsi predmeti, dosle v nemščini razkladani, v slovenskem jeziku in naj se meditacije tolmače v slovenščini; pa ta blaga želja ozirom na ljubljansko bogoslovsko učilišče ni se uresničila. Navedeno prošnjo podpivalo je lani več duhovniških skupščin ter sprejelo tudi mej drugimi naslednji skončatek: „V bogoslovskem semenišči mariborskem naj se od početka bodočega šolskega leta (1882/3) vsi predmeti, dosle v nemščini razkladani, uče v slovenskem jeziku takisto meditacije bodijo tolmačene v slovenščini.“ Vsaj celo nemški profesorji na graškem vseučilišči čude se, kako in zakaj je to, ka se v bogoslovji, kjer se vzgajajo samo slovenski bogoslovci povse slovenske vladikovine, še nemški predava. Dosle ne vidimo uspeha teh trudov, sicer pa bomo dotle trkali, dokler se nam ne odpre, in dotle prosili, dokler se ne usliši naša prošnja. — Drugi skončatek, tudi od več svečeniških posvetovalnih skupščin potrjen in sprejet, glasi se: „Naj se staroslovenščina kot posvečeni crkveni jezik uči vsa četiri leta najmanj po dve uri na teden kot propisani nauk, in sicer tako, ka bode predavanje za vse bogoslovce skupno.“ — Pred početkom tekočega šolskega leta prošni je bil pismom prečastni in prevzvišeni knez-vladika labodski, naj rati milostljivo odrediti, da bodo bogoslovci priliko imeli po zgornjem skončatku vaditi se v staroslovenščini kot posvečenem crkvenem jeziku že to leto. Preblagi in prečastni kanonik gospod Anton Žuza, vredni starosta labodskega svečeništva, priporočal je tudi „najgorkejšo“ premisljivemu knezoškofu, naj bi se učila staroslovenščina kot crkveni jezik v mariborskem bogoslovju „upaje, da bode naše prizadevanje imelo najboljši uspeh.“ Stvar bila je dana na posvetovanje in

pretresovanje dotičnim gospodom, in prevzvišeni rednik račil je določiti tako: „Jaz morem za sedaj staroslovenski jezikovni pouk v bogoslovskem gojilišči samo kot svobodni, ne pak že kot propisani nauk dovoliti.“ Vladikina volja je, o tem slišati nazore in želje zastopnikov vsega duhovništva, kar se zgodi v vladikovinskem sinodu, kateri je urečen na tekoče leto. Omenjena dovolba slavno svedoči, da, akoprem je za sedaj samo dovoljeno, da se staroslovenščina kot svoboden predmet uči v bogoslovskem gojilišči mariborskem, knezovladika labodski ne brani se iste uvesti kot za vse bogoslovce zapovedani nauk, ako se letošnji vladikovinski sinod za to izjavi, o čemur nikakor ne dvojimo, vsaj zanesljivi in istiniti porok nam je iskreno rodoljubje labodskega in poprek slovenskega svečeništva, katero po vsej pravici imenujemo neomajljive stolpe in mramorne stehre razvijajočega se slovenstva; in vsak naobraženik razumeva vrednost staroslovenskega jezika in slovstva za učenega govornika in pisatelja, v vzvišeni vrsti pa za slovenskega duhovnika, ki je uzor in svetilnik narodu. — Slovenci dobivali so sicer rano veroučitelje od severa in zahoda, pa ves trud ni imel mnogo blagoslova, ker dotični verski poslanci neso dobro ali celo ne znali jezika davnih naših prednikov, in narod jih po takem ni mogel razumeti, ali konči dobro ne razumeti; nekateri so tudi s krščanjem imeli združeni kan, narod naš podjarmiti pod tuje gospodstvo, vozeči s seboj zrnje, sukno in drugo blago, da bi leže lovili. Stoprv Ciril in Metod stopila sta s čistim kanom na slavno in sveto pozorišče apostolsko kot prava in prva slovanska veroučitelja, govoreča v povse razumnem narodnem jeziku, ter v istem potrebne crkvene knjige pišoča . . . vse obrede opravljajoča v staroslovenščini, v jeziku od Ivana VIII. pred tisočoj leti slovesno posvečenem. — Na izredno radost bode služilo štajerskim Slovencem, ako v mariborske bogoslovni zablise prva plamenica onega vrstnega in posvečenostjo venčanega jezika, v

katerem sta sveta brata slovanska prva v domačih, lahko razumljivih glasovih učila našo slovensko, izlasti panonsko ljudstvo božauski nauk, pisala sv. knjige in v njem sveto mešo častno prepevala na slavo božjo. Zanašamo se tudi, da v onem svečanem hipu, kedar prvokrat udri časomer za ta nauk — kliče: Ingredimini theologi pannonienses in templum slavicum, auscultaturi Chrysostomum slavice perorantem, — nijen bogoslovski gojenec ne zamudi svoje narodno-crkvene dolžnosti. — Živo nado gojimo, vsaj prepričani smo, da prevzvišeni Zlatoustnik, knezovladika ljubljanski in nadvladika goriški, prevedši že 1834. leta sv. pismo novega zaveta na slovenski jezik, podporno in krepko sežeta pod pazduhe temu blagemu početju.

Velikonemške demonstracije.

Ni še preteklo mnogo dnij, odkar je „Berliner Tageblatt“ priobčil dopis nekega avstrijskega Nemca, v katerem se izraža hrepenenje po političnem zjedinenju z Nemčijo ter se javno izreka želja, naj bi skoro nemška vojska zopet zasela nekatere avstrijske kronovine in v njih dalje ostala nego l. 1866 — in že se zopet poroča o novej velikonemški demonstraciji, ki se je v 16. dan t. m. dogodila v Berlinu in katera je tacega značaja in zadržaja, da je ne moremo in ne smemo prezreti.

V omenjeni dan sklican bil je shod, katerega so se udeležili najznamenitejši poslanci in mnoge odlične osebe na pr. poslanec Bunsen, prof. Gneist, dr. Kardorf, prof. Wattendorf, dr. Kapp in drugi. Predsedoval je shodu, katerega je sklical občni nemški Schulverein, „Verein für Handelsgeographie“ in več poslancev, prof. Gneist. Obravnavalo pa se je o novej ogerske postavi za srednje šole, glede katere so razni govorniki razpeljavali in dokazovali, da je ta zakon sposoben uničiti nemško cerkev in šolo v Ogerske in da nemška narodnost v Ogerskej nema ničesar več, s čemer bi se držala po konci.

LISTEK.

Junak našega časa.

(Roman M. Lermontova posl. J. P.)

Pečorinov dnevnik.

II.

Knežna Mary.

(Dalje.)

13. maja.

— No, nadaljujte.

— A jaz mislim, da sem že povedal vse . . .

Da, še nekaj: knežna rada razsojuje o čuvstvih, strastih in drugem. Jedno zimo bila je v Petrogradu, a tam jej ni dopadlo, zlasti občinstvo jej ni ugajalo, najbrž so jo bili prehladno sprejeli.

— Ali neste videli danes nikogar pri njih?

— Nasprotno, bil je pri njih jeden pobočnik, nek prenapeti gvardinec, pa neka na novo prišla dama, jako lepa, a kakor se vidi, zelo bolna . . . Ali jo še vi neste videli v toplicah? — srednje velikosti je, rumenih las, bledega obraza in na desnem

lici ima majhno pegico. Čudil sem se njenemu živemu obrazu. Njen mož je v sorodstvu s kneginjo.

— Majhno liso ima na lici, mrmral sem skoz zobe? — Ali je res?

Doktor me je bistro pogledal, položil mi roko na srce, in rekel jako slovesno: — vi jo morate poznati! . . . Srce bilo mi je silnejše kakor po navadi.

— Pravo ste pogodili! rekel sem mu — a nadejam se, da me ne izdaste. Jaz jo še nesem videl, a spoznal sem po vašem popisu žensko, katero sem ljubil nekaj. Ne pripovedujte jej o meni niti besedice; a če ona vas vpraša zame, govorite o meni le slabo.

— Kakor hočete, rekel je Werner in zmajal z ramami.

Ko je odšel, težila je strašna žalost mojo dušo. Osoda pripeljala je zopet naju vkupe na Kavkazu, ali je pa prišla ona nalašč semkaj, da me najde? . . . A kako se bova srečala? . . . Ali je res ona? . . . Moje predčuvstvo me še nikdar ni goljufalo. Ni ga človeka na svetu, nad katerim bi imela preteklost toliko sile, kakor nad menoj . . .

lem veselji in minolej žalosti usadi mi britke občutke v srce . . . Jaz sem že tako neumno ustvarjen: nikdar ne pozabim — ničesar.

Po obedu, ob šestih popoldne šel sem na sprehajališče. Kneginja in knežna sedeli sta na klopi, in okrog njiju stalo je mnogo mladih ljudi, ki so se skušali, kateri bi se njima bolj prikupil. Usedel sem se jima nasproti na drugo klop in ustavil dva znana D . . . častnika — jel sem jima pripovedovati nekaj smešnega, da sta se smejala, kakor bi se jima bila zmešala pamet. Radovednost privabila je k meni nekaj knežinih častilcev; zapuščali so jo drug za drugim, ter zbirali okrog mene, in kmalu ni bilo nikogar pri njej. Jaz nesem umolknil; moje smešnice bile so zabavljive, da bi znorel, moje opombe o mimohodečih gostih in njih originalnostih bile so zbadljive in polne ironije . . . Zabaval sem poslušalce do solnčnega zahoda. Nekaterikrat šla je knežna držeč se za roko svoje matere mimo nas, spremljal nju je hrom in majhen stavec; nekaterikrat pogledala me je ježno, dasiravno se je prizadevala kazati se ravnodušno . . .

Z omenjenim zakonom namerava se odstraniti nemški jezik itd.

Vzprijela se je potem soglasno in z velikim odobravanjem resolucija:

„Ogerskemu državnemu zboru na novo predloženi načrt zakona za srednje šole preti sedemstoletnej nemški kulturi erdeljskih Saksoncev z uničenjem. V protislovji z najslovesnejšimi in brezdvajbenimi določbami tistih temeljnih zakonov, na katere se opira zopetno državnopravno utelesenje Erdeljske zlasti pa dežele Saksoncev v skupno zvezo ogerske države, v flagrantnem protislovji z narodnostnim zakonom, ki jamči za ravnopravnost jezikov osobito glede pouka, ima ta načrt zakona — v svoji sedanji obliki še bolj brezobzirno, nego kdaj — jedini smoter, uničiti nemško poučevanje pomagajenjem vsega učiteljstva. Ta načrt zadane po brezbrojnem v postavnem in administrativnem obliki storjenem velikanskem nasilstvu erdeljsko nemstvo v srce; to je najostrejša in najbolj razkrita objava vojne, ki se je do sedaj v tej mnogojezični deželi naperila nasproti sto tisočim zvestih državljanov nemške narodnosti. Izvedenje tega načrta, ki preseka večstoletno skupnost erdeljskih Saksoncev z znanstveno omiko materine zemlje, napravi neizpolnjivo brezno mej nemškim in magjarskim narodom. Nemčija-mati, ki hoče z avstro-ogersko državo v miru živeti, mora tedaj vedno glasneje povzdigniti svoj opominjalni klic, katerega i mogočnejši narodi ne preslišijo brez nevarnosti.“

To je glas nemške irredente, ki ima predrznosti in podlosti dovolj, umešavati se v naše notranje zadeve in ki nam z Berolina hoče predpisavati naše šolske postave.

Oficijozno glasilo nemškega kancelarja „Politische Nachrichten“ obrača se sicer strogo proti tej resoluciji in njenim prouzročiteljem, rekoč, da hoté rušiti tesno zvezo mej obema srednje-evropskima državama, da ti gospodje niti ne slutijo, komu storé s tem uslugo, da umešavanje v notranje zadeve zavezne sosedne države ni prijaznost nasproti kancelarjevi politiki in da se g. Bunsen-u in njegovim v ozadji stoječim prijateljem ne bode posrečilo razrušiti zvezo, ki je v preteklem letu v najozbilnejših razmerah obverovala svetovni mir.

Bismarckovo glasilo govori jasno in odločno dovolj, a ker znamo, da je beseda človeku v ta namen dana, da z njo prikriva svoje misli in ker smo že mnogo slučajev doživeli, da se je marsikaj v oficijoznih listih zanikavalo in strastno pobijalo, kar se je tajno podpiralo in pospeševalo, tudi v tem slučaju ne smemo biti preoptimistični. Že jedino to, da se je dopustila taka resolucija, kaže nekoliko, kako je javno mnenje in kolik je nemški šovinizem v Berolinu, ki se popne do take proti-avstrijske izjave.

Posebno zanimljiva pa je v Bismarckovem glasilu opazka, da je „Schulverein“ v Berolinu podružnica avstrijsko-nemškega „Schulvereina“. Ako se to priznava raz tako odlično

mesto, kdo izmed vseh apostolov „Schulvereina“ si bode upal še zanikavati ta faktum, kajti sedaj se lahko reče: „Ako koza taji, ne taji rog.“

In ako Bismarck sam piše, da proti „Schulverein“-u, dokler se je pečal samo z idealnimi smotri, se ni mogla pričeti tožba, sedaj pa, ko se je podal na politično polje, utegne biti drugače, bi to moralo razbistriti tudi naše državnike in merodajnike, da skrbno izprašujejo svojo politično vest, neso li bili preveč popustljivi, neso li koristi države puščali v nemar in „Schulvereinu“ sami gladili pot, več nego je bilo treba.

Te velikonemške demonstracije pa utegnejo biti koristne v tem, da odpro oči celo tistim, ki pri belem dnevu videti nečejo in so do sedaj dosledno bili gluhi in slepi za vse pojave nemške irredente, ki si je za svoj smoter postavila razkosanje Avstrije in ki pod frazo solidarnosti vseh Nemcev prireja aneksijo nemških kronovin naše države.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 22. februarja.

Gospodsk zbornica dognala je v torek v drugem in tretjem čitanju poleg obrtne novele najvažnejšo postavbo tega zasedanja, namreč šolsko novelo, v seji, ki je trajala nad 5 ur. S tem činom pomaknila se je zopet nekoliko naprej reforma, izhajajoča iz mogočnega gibanja mej ljudstvom, reforma, na katero se na eni strani naslanja mnogo opravičenih želj, na drugi strani pa tudi brez uzroka mnogo bojaznij. Sedaj bodo pač morali počasi utihniti močni kriki o reakciji in klerikalizmu, ki so jedino nameravali razburiti ljudstvo. V resnici pa pomeni predstojajoča novela potrebno, naprednjaško, zadočo ljudske šole pospešujočo popravo šolske postave, katero bode gotovo večina državljanov z veseljem pozdravila.

V današnji seji državnega zbora obravnavajo se nekateri postavnji načrti, spadajoči k postavi o zložitvi zemljišč; potem pride tudi še na vrsto poročilo odseka o nekaterih predlogih glede objektivnega postopanja v tiskovni pravdi. Prihodnji torek prične se budgetna debata, ki bode trajala do sredi marca, ko bo nastopila zbornica velikonočne počitnice.

Vnanje države.

Glasilo črnogorske vlade „Glas Crn.“ zanikuje mnoge in pomenljive vesti, ki so se jele razširati povodom navzočnosti princa Petra Karageorgjeviča v Cetinji in njega izredno odličnega vzprejema ondudaj, ter nadaljuje potem tako-le: „Nj. visokost knez Peter Karageorgjevič prišel je semkaj, da obiše Črnogoro in svoje drage prijatelje. Toliko tujcev pride vsako leto v Črnogoro: Angleži, Francozi, Nemci itd., zakaj bi ne bilo dopuščeno vnuku Črnega Jurja, da pride sem in obiše, kar mu je drago? Vsakrati dočaka se tu postrežljivo in uljudno ter se tako vzprejme, kakor mu pristoji in kakor zasluži; in kako čudo je to, ako se knez Peter Karageorgjevič tako vzprejme, kakor zasluži in kakor pristojno vnuku onega Kara Georga, katerega junaka vsak Črnogorec visoko čisla in ki je prvi oslobodil bratsko nam Srbijo? Odločno odbijamo misel, da bi ta dogodek bil v stanu le količkaj kaliti bratske in prijazne odnošaje mej Srbijo

in Črnogoro in njunih visokih vladarjev. Na razno-tera natolcevanja o vsakojakih spekulacijah zameremo le s preziranjem odgovoriti, kajti dynastija Petrovič-ev ima mnogo uzonejše in plemenitejše svrhe, zadevajoče srečo svojega naroda, pa bodisi on kjer koli, kakor da bi se bavila s podlim in sebičnim kovarstvom.“

Pogojni dogovori mej Rusijo in Vatikanom so, kakor poročajo „Times“, v vseh točkah dognani. Škofija Varšavska, ki je bila iz zadnje poljske ustaje izpraznjena, nameščena bo s škofom Popiel-om. Nadškof Varšavski, monsignore Felinski, ki je bil leta 1863. v Sibirijo prognan, biva sedaj v Jaroslavu. V poljskih katoliških semeniščih poučaval se bo ruski jezik ter ruska povestnica in zemljepis; vprašanja pa glede pridig v ruskem jeziku in glede zjedinenih katolikov se baje neso še razmotravala.

Dopisi.

Iz Rudolfovega 21. t. m. [Izv. dop.] — Stariši pošiljamo sinove v šolo, da se izmed družih potrebnih rečij — naučijo tudi nekoliko olike. Z lahkim srcem izročimo sinove gospodom učiteljem in profesorjem misleč, da se jim bode v šoli bistril um in blažilo občutljivo mladeniško srce.

Učenec, dijak, studiosus — kako lepo je to ime in pomenljivo — peča se z učenjem. Da istina, lepo ime je to; vsak še tako priprost gorjanec loči ga od navadnega pobalinskega pastirja, počasnega in zaspanega vaškega črednika, volarja in konjarja; samo gospod Fischer, ravnatelj tukajšnji gimnaziji neče po svojih pojmihi pokazati nikakega razločka. Kako to — zakaj neki ne — povpraša morebiti marsikdo? Mi sicer tega vprašanja ne moremo rešeti, vendar pa mislimo, da ima gospod ravnatelj, ko stari praktičar — zato že svojo „pädagogische Ansicht.“ Ta gospod — rodod menda Nemec iz Česke — ima navado in ne vemo ravno zakaj, vsakemu dijaku, pridnemu ali lenemu, mirnemu ali gibčnemu, dodajati prirodoslovne priimke. V latinskih in grških klasikih bi tako debelo otesanih priimkov zaman iskali, dobili bi je najprej pri po čresnu, tobaku in špiritu parfimiranih vozarskih hlapčonihi. Zastran takta do čitateljev nečemo tu nikak tak „epitheton ornans“ navesti. Pri izpraševanju in razlaganju je gospod ravnatelj jako radodaren s priimenki. — Po dolgem spanji prelevili so se vendar pred nekolikimi tedni dijaki metamorfozično iz prirodoslovnih priimkov in se kot „auf Intelligenz Anspruch habende Jünglinge“ pritožili pri razrednem profesorji D. Kaj in kako se je gospod ravnatelj izgovarjal in se po blamaži valjal, nas nič ne briga; — samo toliko slutimo, da se boji gospodov iz Ljubljane, kateri imajo Za odhodnico in če je res vox populi tudi vox Dei — ker se že z gospodom ravnateljem pečamo — ne moremo si kaj, da bi tako radovedni ne bili in ne vprašali: Je-li res to gospod ravnatelj, da je Vaša želja danes ali jutri, predno dobite „modro polo“, sedmi in osmi gimnazijalni razred zapreti? In če ni res, zakaj nese vzprijeli začetkom šolskega leta — (kdaj že veste) na gimnazijo in višje razrede, kjer je tako malo di-

— Kaj vam je pravil? vprašala je mladega človeka, ki se je bil vrnil iz uljudnosti k njej: — pač kaj zanimljivega — o svojih podvigih v bojih? . . . To izgovorila je jako glasno, izvestno hotela je mene razžaliti. „Oho,“ mislil sem si, „vi se zastoni ne jezite na me: le počakajte, kaj bo še.“

Grušnicki jo je zasledoval kakor ropna zver, ves čas ni obrnil očesa od nje: stavim, da bo prosil jutri koga, da bi ga predstavil kneginji. In ona bo tega zelo vesela, ker jej je jako dolgčas.

26. maja.

V dveh dneh so moje zadeve jako napredovale. Knežua me jako sovraži; povedali so mi že dva epigrama, ki jih je izstrelila na me, dovolj zbadljiva in ob enem prav ljubezniva. Jezi jo, da se jaz, ki sem vaju dobre družbe in sem znan z njenimi petrogradskimi sestričinami in tetami, ne potrudim seznaniti se z njo. Vidim jo vsak dan pri kopeli ali pa na sprehajališču; a jaz napenjam vse sile, da bi jej odpeljal vse obožovatelje, bleščeče pobočnike, blede Moskvičane in druge — in skoro vselej se

mi to posreči. Nikoli nesem mogel trpeti gostov v hiši: a sedaj jih je pa pri meni vsak dan polna hiša, pri meni kosijo, večerjajo in igrajo — žalibog, moj šampanjec ima večjo moč, kakor njene oči.

Včeraj srečal sem jo v Čelahova prodajalnici, kupovali sta z materjo lepo perzijsko preprogo. Knežua prosila je svojo mater, naj ne gleda na ceno, kajti ta preproga bi jako lepšala njeno sobo! . . . Jaz sem bil obljubil štirideset rubljev več in preproga bila je moja; zato poplačala me je s pogledom, iz katerega je sijala silna jeza. Ko so kosili, velel sem nalašč peljati svojega konja, odetega s to preprogo, mimo njenih oken. Werner je bil ta čas pri njih, in pravil je pozneje, da je ta igra napravila silen dramatičen utis. Knežua Mary snuje zaroto proti meni, in opazil sem, da me dva pobočnika vpričo nje že prav bladno pozdravljata, vendar pri deta še vsak dan k meni na kosilo.

Grušnicki lazi okrog ves zamišljen, roke drži na hrptu, in nikogar ne pozna: noga njegova je hipoma ozdravela: samo malo še šepa. Ponudila se mu je prilika govoriti s kneginjo, in pokloniti se

njenj hčeri; ona, kakor se vidi, ni zelo izbirična, kajti od tega časa odgovarja mu na pozdrave z milim smehljanjem.

— Ti se tedaj res ne maraš seznaniti z Li-govskima? rekel mi je včeraj.

— Res ne.

— Prosim te! tam je najprijetnejša hiša v mestu! tam se zbirajo vsi boljši ljudje.

— Dragi moj, boljših ljudij sem že davno sit. Ali ti zahajaš k njima?

— Ne še; govoril sem še samo dvakrat s kneginjo, in ne več. Ti veš kako težko je priti jednemu izmed nas v tako hišo, dasi je to tukaj kaj navadnega . . . Drugače bi bilo, ko bi nosil častniško uniformo.

— Prosim te! Tak si mnogo zanimivejši! Ti samo ne znaš porabiti ugodnega položaja . . . Ta vojaški plašč povzdiguje te v očeh rahločutne gospodičine v junaka in mučenika.

Grušnicki posmehal se je samodovoljno.

— Kaka neumnost! rekel je.

jakov, dveh slovenskih dijakov s Štirskega, katera sta imela dobra spričevala? Verjemite nam, da bi se v Ljubljani gotovo kaj takega ne zgodilo. Na dalje gospod ravnatelj, zakaj podite brez tehtnih uzrokov — ko jastrob plahe ptice — dijake iz jednega stanovanja v drugega? Je to vedno starišem v korist — ali nema po našem mnenju gospod „katehet“ boljši teren, da rekognoscira mladini moralno nevarna stanovanja — katerih hvala Bogu tudi tukaj ni? Še nekatere reči nam neso po volji, vendar pa nehamo zastran tega, ker mislimo da bode gospod ravnatelj tako dober in preklicali, česa nismo pisali ravno po Vašej želji. V to svrhu Vas opomnimo, da čitamo samo domače, to je slovenske liste.

Kučigazda, prijatelj novomeške in druge učeče se mladine.

Z Notranjskega 20. februarja. [Izviren dop.] (Ne podpirajmo irredentarjev!) Oberdankuje se zdaj po celem zedinjenem Italiji, hočem reči nezjedinjenem, kajti omenjeni državi manjka, da združi ves narod pod jeden klobuk ali pod jedno žezlo, ali kakor bi najraje Italijani imeli v jedno republiko, — pravim da manjka nekaj avstrijskega ozemlja, kakor Primorje s Trstom, Gorico in Istrijo, Notranjsko ali menda celo Kranjsko in pol Tirolske. Dalmacija jim ne diši, če tudi naglašajo, da je Adrija italijanska, ter da imajo po istem morji jedino Čiozoti pravico ribariti. Istega mišljenja do aneksije avstrijskih dežel, so brez izjeme vsi Lahi, ne samo Garibaldinci in Oberdanki, ampak tudi prosti fakini in rokodelci ter gojijo največje sovraštvo do avstrijske države. — Toda vzlic antipatije do Avstrije prihaja mnogo mnogo Lahov v našo državo, ne le, da se preživé, nego tudi odnesó lepih novcev ter jih konsumirajo v blaženi Italiji.

Poglejmo železnične vlake; vsaki dovaža v naše dežele mnogobrojne čete Lahov, kateri zopet pozno v jesen, — jednako pticam selivkam — odhajajo, a ne s prazno, nego s polno mošnjo. Tudi če dobodo denar od „gambera“ ali „ščiava“ od „Tedeška“ ali „Kranjca“, to vse nič ne pomaga; vkljub temu, da se pokrepčajo, gojé nesmrtno sovraštvo do nas.

Pred leti šel sem peš Veliki teden na Bloke k ondodnemu Janezu blazega spomina. Pred in za seboj vidim jate oseb, možkega in ženskega spola s punkli na hrbtih. Menil sem, da so nekdanji kontrebantarji ali Hrvatarji (slovenski delavci, ki hodijo v Translajtanijo), toda besedice: gia, mai, si itd. so me osvedočile, da so italijanske pijavke. — Pozvedel sem, da se razkropé po Dolenjski in sosednji Hrvaški. — Kakor imajo ropne ptice vsaka svoje orožje, isto tako si razdelé Italijani deželo na posamezne dele ter ima vsaki „capo“ privilegij do odkazanega mu kraja ter vzklikne jednako Napoleonu I., ko so mu postavili v Milanu krono na glavo: „guai, chi che mi la toccha!“ Pod Nanosom kraljuje Piero, v Postojini Menigo, v Hraščah Zorzi,

v Knežaku Bepo, na Uncu Nini, v Podcerkvi Keko, v Danah Anželo itd.

Res žalostno je, da morajo naši delavci v potu svojega obraza po Bukovini, Erdeljskem, Ogorskem, celo po Rumunskem in Srbskem kruha služiti, mejtem, ko pri nas Italijani smetano posnemajo. Pogodé se kot zidarji, tkalci, opekarji, steklarji, cunjarji, kotlarji, rezarji, skobljejo šibice za žveplenice in opravljajo drugih brezštevilnih poslov. Vsa ista dela bi lahko izgotovili z domačimi močmi.

Stokrat žalostno je, da se celo zavedni narodnjaki poslužujejo italijanskih rok, ko bi domačini spretnije izvršili vsako delo. Samo jeklene volje in moči manjka. Kaj je vredno Dolenčevo zidanje ali Markova opeka, ki se sproti pri stavljnji kroji! To je istinit švindal. — Lani so mojo soprogo prevarili, se ve da v mojej nenavzočnosti, ter jej odvzeli prejo. Bilo je vroče poletje, a platna ni bilo, da bi ga belili. Dražil sem soprogo: „Šlo je platno v irredento Italijo“, ter bil o tem trdno osvedočen. Vender so Italijani donesli platno. A kakošno? Redko, z močnikom namazano, ker bilo je stekano situ jednako; polovico preje so gotovo za-se uporabili. Plačilo so zahtevali za krajšo mero višje, kakor domači od „palice“; po prejetem plačilu pa je vprašal jeden po kruhu, drugi po slanini, moki, krompirju itd.

Krčmarjem in drugim obrtnikom dajejo največ zaslužka delavci. Ne tako Lahi. Italijan ne gre v krčmo ter ne pije vina ne žganja, razen pri „likofu“, katerega si izgovori po dokončanem delu, da pije zastonj, če tudi pri slabši konstituciji telesa potem ne more tri dni ničesa užiti.

Ob prostih dneh, nedeljah in praznikih, Italijani mesto da bi šli v cerkev ali krčmo, vse grmovje preplazijo in vsak kotiček prestižejo ter mlade ptičke iz gnezd jemljó in jih a la gourmandi pozobljejo, tudi če so vrane, pegaste sove ali palčki. Ko so na pol dobre lesnike, drenulje, iste poberajo, ali lešnike, orehe in drugo sadje, samo da se nič ne plača.

Pri takovem življenju, recimo protekciji, bi mislil sleherni: Bog vé, kako visok davek odrajujejo Italijani naši državi? Niti krajcarja! Odtegniti se znajo davkarske postav, ki je po vsem svetu vsakemu predpisana. Samo dva slučaja sta mi znana, da so naše oblasti pozvale, recte prisilile Mandolina in Nanuta k plačevanju davka. Malo strogosti bi trebalo tukaj, vzlasti ker je pri nas vse obdačeno, razen Lahov.

V prvi vrsti moramo poskrbeti, da izročujemo vsa dela domačim ljudem in se tako Italijanov polagoma iznebimo. Narodnjaki! delajmo v isto svrhu, vsaj vidimo, da nam je Italijan — vidi Oberdank & Comp. — z bodalom za hrbtom.

G. G.

Iz Trebnjega 17. februarja. [Izv. dop.]

Ako se sploh govori, da dobra reč unogo časa potrebuje, velja ta izrek posebno o toliko zaželjeni dolenjski železnici, ki tako malo napreduje, ako se sploh sme reči, da napreduje.

Misel za dolenjsko železnico porodila se je v višjih krogih, potem pa je za dlje časa vse potihnilo. In vender bila bi prekoristna in tudi izplačala bi se. Ako vzamemo le glavno vprašanja o premožu, o vareži, rudi in kamenju v presojo, dobimo vseskozi le dovoljen odgovor, ker je vsega tega v izobilju, samo, da se sedaj ne more izvažati, ker bi zaradi oddaljenosti voznina preveč stala. Živine, lesa, poljskih pridelkov je tukaj precej, a kupca ni, ker je konkurenca brez železnice na oddaljene kraje predraga. Po dolenjski železnici prišlo bi mnogo denarja mej nas, vse bolj živahen promet bi nastal, ki bi blagodejno uplival na poljedelstvo, na gozdarstvo, vinorejo in sploh na vse gospodarske razmere. A sedaj tujci za nas niti ne vedo, če pa tudi vedó, zdi se jim predaleč in tako ostanemo osamljeni, kakor bi bil okolu nas svet zaplankan. Na vprašanja, ki so bila menda v zadevi železnice semkaj poslana, odgovorilo se je povsem resnično in nepretirano, po predsodbi in računih najodličnejših gospodov, ko bi le kaj pomagalo! Povsod drugod dovoljujejo in grade se železnice, le naš kraj je popolnem pozabljen in vender plačujemo študi mi davek v denarji in v krvi. Gospodje, ki imajo upliv, imajo tudi dolžnost, da nam z dovoljenjem železnice dajo tudi sredstva v roke, da moremo to svojo državljansko dolžnost izpolnjevati, da moremo svoje pridelke prodati in da smo sploh deležni dobrot, kakršnih imajo po drugod že davno.

Kaj pa Trebanjci, ali ne boste svojega Trebnjega v spomin šeststoletnice spremenili v trg? Vsaj bi menda ne bilo nemogoče in spodobilo bi se tudi, saj je selo dosti veliko in lepo tudi dovolj. In ko bi šla tod železnica, bilo bi kmalu še več lepih hiš, povzdignila bi se obrtnija, kupčija in blagostanje, s tem pa tudi omika in zavednost.

Domače stvari.

— (Jour fixe) literarnega in zabavnega kluba bode zopet v soboto 24. t. m. zvečer. Prednašala se bode mej drugim nova skladba g. Parme z naslovom: Venec slovenskih pesnij.

— (Gospod dež. sodnije predsednik Gertscher) zbolel je zopet in je, kakor čujemo predsednikovo poslovanje izročil gospodu nadsodnije svetovalcu Kapretzu. To vedno bolehanje gospoda predsednika je tem bolj obžalovati, ker se pri preobilnem delu dež. sodnije precej težko čuti, če primanjkuje jedne delavne moči.

— (Iz pred deželne sodnije.) 5. marca t. l. se začne porotne obravnave I. sesije l. l. — 1. marca l. l. bode se vršila pri dež. sodnji v Ljubljani glavna obravnava proti Petru Bevku, Janezu Mesarju župniku v Bobinski Bistrici in Konradu Grimmu c. kr. inženirju pri okr. glavarstvu v Kranji zaradi pregreška zoper telesno varnost po §. 335 kaz. zak. Predsedoval bode nadsodnije svetovalec gosp. Kapretz, državno pravdnštvo bo zastopal gosp. Schetina, zagovornik gospoda Mesarja bode gospod

— Jaz sem prepričan, da je kneginja v te že zaljubljena.

Zarudel je do ušes in se napihnil.

Oh, samoljubje! ti si tisti vod, s katerim je hotel Arhimed pridvigniti zemljo iz njenih tečajev.

— Ti se šališ, rekel je na videz srdit: — glej, ona me še tudi premalo pozna.

— Ženske ljubijo ravno te, katerih dobro ne poznajo.

— Jaz tudi ne želim dopasti jej: samo seznanil bi se rad s prijazno hišo; bilo bi tudi smešno, ko bi gojil kake nade... Za vas je drugače; vi petrogradski zmagovalci: če le pogledate — se že tajajo ženska srca... A veš, Pečorin, da je knežna že govorila o tebi?...

— Kako? ona govorila o meni?...

— Ne veseli se preveč. Ko sva se slučajno začela pogovarjati, bila je njena tretja beseda: „Kdo je oni gospod, ki ima tako zopern pogled? Bil je z vami... takrat.“ Zarudela je, in ni hotela imenovati dne, ko mi je pobrala kozarec. „Vam ni treba omenjati dneva, odgovoril sem jej, ostane mi tako

zmiraj v spominu...“ Moj prijatelj Pečorin! ne čestitam ti; pri njej si slabo zapisan... Res škoda, ker je Mary jako ljubezniva!...

Povedati moram, da pripada Grušnicki k onim ljudem, kateri žensko, ki jo komaj poznajo, imenujo moja Mary, moja Sophie; če jim je všeč.

Odgovoril sem mu z resnim obrazom:

— Ona res ni neznana... Toda varuj se Grušnicki! Ruske gospodične zadovoljujejo se navadno s platonično ljubeznijo, a nikakor ne mislijo na možitev; a platonična ljubezen je najnemirnejša. Knežna pripada k onim ženskam, ki hočejo, da bi jih vedno zabavali; če se bo le dve minuti dolgočasila pri tebi — si vsekako zgubljen; tvoje molčanje mora dražiti njeno radovednost, tvoje govorjenje ne bo je zadovoljilo; moraš jo razburjati vsak trenutek; desetkrat se bo radi tebe izognila dobrikanju drugih, in imenovala bo to žrtev; da se odškoduje za to, začela te bo mučiti, naposled ti pa pove naravnost, da te trpeti ne more. Ako ne boš znal pridobiti oblast nad njo, ti že prvi poljub ne da pravice do družega; ko se bo dovolj nakotirala, uzela bo iz pokorščine do svoje matere

kako pokveko, in ob jednom začela se domišljevati, da je nesrečna ter je ljubila samo jednega človeka, to je tebe, a da jo ni hotelo nebo zjediniti z njim zato, ker je bil v prostem vojaškem plašči, dasi je bilo pod tem debelim, sivim plaščem trpeče in plemenito srce...

Grušnicki udaril je z roko po mizi in začel hoditi po sobi gori in doli.

Jaz sem se hohotal v srci, dvakrat se mi je izmuznil lahek smeh, k sreči on tega ni opazil. Jasno je, da je zaljubljen, ker je postal zaupnejši, kot je bil popred; zagledal sem na njegovej roki surovo narejen srebern prstan domačega dela; to se mi je sumljivo zdelo... Jamem ogledavati prstan in kaj opazim?... z malimi črkami bilo je na njem urezano ime Mary — in datum istega dne, ko je pobrala kozarec. Ohranil sem za se, kar sem videl, nesem ga maral siliti k priznanju, hočem, da mi bo vse zaupljivo povedal — in potem se bova veselila!

(Dalje prih.)

dr. Mosche in gosp. Grimm-a gosp. dr. Suppan. To je zadnji nasledek velike nesreče, ki se je s tem zgodila, da se je leta 1881 cerkev v Bohinski Bistrici podrla, pri katerej priliki je več ljudij prišlo ob življenje.

— (Vabilo) k društveni besedi ljubljanske Čitalnice v nedeljo dne 25. februarja 1883. — Program: I. „Srečno novo leto!“ Šaljiva igra v 1 dejanji. Po srbski igri Koste Trifkoviča: „Čestitam“, poslovenil P. — II. „Tičnik“. Opereta v 1 dejanji, uglasbil dr. Benjamin Ipavec. — Začetek ob pol 8. uri zvečer. — Ustop imajo izrečno samo čast. udje Čitalnice ljubljanske. Čitalnični odbor.

— (Čebelarji gorenjski) se bodo sešli na nedeljo 4. sušca popoldne ob 1. uri v Lescab „pri Krištofu“ da se o čebelarskih rečeh pogovoré in da se napravi društvo, katerega namen bo, spodbujevati veselje za čebelarstvo, da se povzdigne na stopinjo drugih dežela. Povabljeni ste vsi čebelarji slovenskega jezika, da se udeležite tega shoda. Kdor želi natančneje o tem poizvedeti, naj piše na gosp. J. Modica na Jesenicah (Gorenjsko) kateri bo rado- voljno natanko poročal.

— (Akad. društvo „Triglav“ v Gradci) bode imelo v 24. dan t. m. izredno zborova nje s sledečim dnevnim redom: 1. Čitanje za- pisnika. — 2. Predlog odborov o izletu. 3. Slučajnosti. — Gostilna „zur Stadt Neugratz“, Neugasse šte. 5. — Po pomoti izostal je v ime- niku novih odbornikov g. Jos. Georg, stud. jur., voljen za arhivarja. —

— (Tržaške srečke.) Nadalje dobé po 100 gld. vrednosti št.:

58.517	523.691	1.924.470	255.944	1.236.732
97.590	1.232.171	232.692	1.766.910	1.277.939
784.425	981.522	1.490.885	461.665	932.311
1.574.413	1.404.510	1.548.250	866.730	765.638
534.287	910.926	941.211	698.861	1.277.593
1.630.523	1.175.735	330.514	941.550	1.568.573
980.515	698.110	4.046	490.827	376.109
1.184.308	349.674	147.003	41.527	915.193
580.294	1.982.595	580.081	155.615	497.968
1.985.370	1.085.925	46.184	890.535	643.704
338.687	859.224	1.332.533	925.942	1.339.181
641.886	46.439	415.861	384.110.	

Po 50 gld. vrednosti dobe št.:

409.563	457.030	1.293.323	1.575.519	172.368
1.388.508	400.815	894.337	1.728.672	868.924
765.722	470.171	795.473	1.148.545	498.681
798.209	204.325	517.396	552.458	1.814.025
314.720	1.354.466	1.610.222	1.841.311	1.737.033
1.333.915	1.622.527	1.518.308	571.570	271.746
1.186.536	1.589.066	87.012	475.178	1.172.844
1.989.665	1.468.515	928.053	49.920	757.352
1.590.652	1.163.564	813.546	1.889.629	218.356
1.398.506	944.087	985.591	858.817	1.207.621
1.850.136	1.042.978	984.563	157.507	487.881
1.713.273	1.426.560	1.708.090	1.627.450	1.619.479
1.295.437	1.302.534	975.880	1.515.282	in 56.217.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 21. februarja. Domneva se, da bode v novem kabinetu prevzel: Ferry, pred- sedstvo in pouk, Challemel ministerstvo vnanjih zadev, Waldeck ministerstvo notranjih zadev, Martin Feuillée pravosodje, Thibaudin vojsko, Tirard finance, Raynal delo, Meline poljedel- stvo, Cochery pošte, Herisson trgovino.

Pariz 22. februarja. Uradni list ob- javlja novo ministerstvo, ki je tako sestavljeno, kakor že poročano.

Razne vesti.

* (Ministerski predsednik grof Taa- ffe) obhaja 24. t. m. svoj 50 rojstni dan. Porodil se je 24. februarja 1833 v Pragi.

* (Žid — antisemit.) V Pešti izhaja proti- židovsk list „Rebach.“ Državno pravdnštvo začelo je proti listu pravdo zaradi ščuvanja in to zaradi neke porogljive pesni proti židom, v kateri se pri- poroča, naj se židovi prepode v Palestino. To pesen zložil je urednik lista Josip Schreiber, kije sam žid.

* (Čestihlepen odvetnik.) Pri zadnjem občnem zboru čevljarskega društva v Szegedinu prišla je v posvetovanje prošnja tamošnjega odvet- nika Emila B. Prosil je namreč zbrane čevljarje, naj ga imenujejo častnim članom, kar se je tudi brez odlašanja zgodilo. In tako šteje Szegedin jednega srečnega človeka več v svojem ozidji.

Listnica uredništva: Gospod X. v Idriji: Izje- moma Vam bodi povedano, da notice v 36. številki našega lista, ki govori o prihodnjih volitvah, ni pisal g. Treven. Omenjeni gospod nam že dlje časa ni niti vrstice poslal.

Dunajska borza

dné 21. februarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld. 20	kr.
Srebrna renta	78 „ 65	„
Zlata renta	97 „ 50	„
5% marcna renta	92 „ 90	„
Akcije narodne banke	829 „ —	„
Kreditne akcije	302 „ 40	„
London	119 „ 80	„
Srebro	— „ —	„
Napol.	9 „ 49 1/2	„
C. kr. cekini	5 „ 65	„
Nemške marke	58 „ 55	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 118	„
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 170	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	97 „ —	„
Ogrska zlata renta 6%	119 „ 95	„
„ 4%	87 „ 95	„
„ papirna renta 5%	86 „ 45	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103 „ —	„
Dnnava reg. srečke 5%	100 gld. 115	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	117 „ 75	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98 „ 70	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104 „ 75	„
Kreditne srečke	100 gld. 170	„
Rudolfove srečke	10 „ 20	„
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 119	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	223 „ 25	„

Zahvala.

Gospod Fran Kolman, veletržec v Ljubljani, po- daril je narodnej Čitalnici v Postojini sliko očeta sloven- skega naroda, dr. Janeza Bleiweisa viteza Trsteniškega. Podpisani odbor spolnuje svojo dolžnost, da omenje- nemu gospodu darovalcu izreče javno svojo najtoplejšo za- hvalo.

Narodna Čitalnica v Postojini,

dné 21. februarja 1883.

(106)

Odbor.

VABILO

občnemu zboru

kranjskega ribiškega društva v Ljubljani,

ki bode

v sredo dné 28. februarja t. l.

v salonu hotela „Stadt Wien“ ob 8. zvečer.

Dnevni red:

1. Poročilo o odborovem delovanji in o stanji društvenega premoženja v letu 1882.
2. Predloži se proračun za leto 1883.
3. Volitev odbornikov na mesto onih, ki so izstopili.
4. Posamezni predlogi gospodov družvenikov.

V Ljubljani, dné 21. februarja 1883.

(107—1)

Odbor.

Deželna vino- in sadjerejska šola na Slapu pri Vipavi prodaja jako lepe z najboljšimi sortami požlahtnene hruške, in sicer: visokodebelnate (1.5 m.) po 50 kr., poldebelnate po 40 kr.

Vodstvo deželne vino- in sadjerejske šole na Slapu, v dan 17. svečana 1883. (99—2)

Zupanstvo v Kamniku razpisuje s tem službo (105—1)

občinskega tajnika

z letno plačo 500 gld.

Oglasi sprejemajo se do 4. marca.

Učenec ali praktikant

se takoj vzprejme v prodajalnici mešanega blaga Josipa Errath-a v Mokronogu na Dolenjskem. (102—2)

Mazilo za lase!

Po prof. dr. Pithu.

Jedno najboljših sredstev, da se prostor, kjer rasó lasje, utrđi in da lasje ne izpadajo, ob jednem jim daje lep lesk in se uporablja z gotovim uspehom pri tisočih.

1 lonček za dolgo časa samo 60 novcev prodaje pravega

lekarna „pri samorogu“ J. pl. Trnkoczy-ja na Mestnem trgu št. 4 v Ljubljani. (40—5)

Št. 2231.

(91—3)

Razglas.

Opiraje se na §. 34 prov. obč. reda za mesto Ljubljana magistrat javno naznanja, da so imeniki volilcev za dopolnilno volitev mestnega zastopa, ki se ima letos vršiti

od dné 11. februarja do vštete dné 10. marca t. l..

v magistratnem ekspeditu razpoloženi za splošno pre- gledovanje.

Ugovori zoper te imenike, bodi si, da je vanje upisan kdo za volitev neopravičen, ali da je izpuščen kdo, ki ima volilno pravico, ali pa da kdo ni v pravem razredu upisan, morajo uložiti se najpozneje do zadnjega gori določenega, t. j. do dné 10. marca t. l.

Ta razglas daje se na znanje hišnim posestni- kom, da svoje za volitev opravičene stranke nanj opo- zoriijo.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dné 10. februarja 1883.

Vožni red Rudolfove železnice.

Postaje	Vlaki za osebe	Postaje	Vlaki za osebe
Iz Trbiža	1. 2. 3. r. dopoldne 11:27	Iz Zagreba	po noči 8:15
„ Rateč-Bele Peči	11:44	„ Trsta	1. 2. 3. r. 6:40
„ Kranjske Gore	11:59	„ Ljubljane, j. k.	7:10
Z Dovjega	12:22	„ Ljubljane, R. k.	7:15
„ Jesenic	12:41	„ Vižmarij	7:20
„ Javornika	12:48	„ Medvod	7:31
Iz Radovljice-Lesec	6:30	„ Loke	7:46
„ Podnarta	7:1	„ Kranja	8:3
„ Kranja	7:23	„ Podnarta	8:24
„ Loke	7:45	„ Radovljice-Lesec	8:53
„ Medvod	8:5	„ Javornika	9:15
„ Vižmarij	8:19	„ Jesenic	9:24
„ Ljubljano, R. k.	8:30	„ Dovjega	9:45
„ Ljubljano, j. k.	8:40	Iz Kranjske Gore	10:15
V Trst	6:21	„ Rateč-Bele Peči	10:30
„ Zagreb	5:2	„ Trbiža	10:47

Tuji:

21. februarja.

Pri Slonu: Veltec z Dunaja. — Ku- mer z Gorenjskega.

Pri Malici: Hofbauer z Dunaja. — Barteline iz Krškega. — Fischer, Altschul z Dunaja. —

Pri bavarskem dvoru: Domlinger iz Gradca. —

Naravno, zlatorumeno, najuspešnejše

ribje DORSCH olje.

Samo ob sebi in naravno iz ribjih jeter tekoče zlatorumeno ribje olje je najuspešnejši lek, kakor to mnogostransko potrjuje izkušnja najspre- tnejših zdravnikov in dobri glas tega leka širi se dan na dan po sijajnih uspe- hih, ki so se z njim dognali.

Izredno dobro deluje pri: škrofeljnih, jetiki, spuščajih, bez- gavkah itd. Jedna mala steklenica 60 kr.; dvojno tolika le 1 gld.

To ribje olje prodaja in razpošilja

(36—6)

lekarna Jul. pl. Trnkoczy-ja „pri samorogu“, v Ljubljani, Mestni trg št. 4.